

POTAPLJAŠKE NOVICE

DECEMBER 1992

Izdaja Potapljaško društvo Maribor, Koroška cesta 33, 62000 Maribor, kot društveno glasilo

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN SREČNO NOVO LETO VAM
ŽELI POTAPLJAŠKO DRUŠTVO
MARIBOR

POTAPLJAŠKE NOVICE

• številka 2 • december 1992

Končno se je iz mračnih globin dvignila še zadnja letošnja, božično-novoletna, številka Potapljaških novic.

Če pogledamo nazaj, je imela predstavljena številka komaj borih osem strani. Prva (uradna) številka se je povečala tako po nakladi kakor tudi po številu strani!

Kaj pa ta številka? Po pravici povedano še ne vem, saj dobivam nekatere članke zadnje minuto. Potem pa naj čaram in se mečem po kolenih, da spravim ves ta kup besed in slik na ta papir. Res pa je, da se pojavijo tudi zlate ribice, katere mi izpolnjujejo vsaka po eno željo in mi pomagajo, da me na koncu morski psi le ne raztrgajo na koščke in me pokančajo že za kosilo.

No ja! Ko bo tem krvoločnim psom postalo le jasno, da Potapljaške novice izhajajo zaradi njih in ne zaradi tega, ker imam preveč časa in ne vem kam z njim, bo že prepozno, saj se bodo še prehitro znašli v kakšni mreži ali pa v posodi z mačjo hrano.

Če stvari pogledam s sončne strani, seveda s sončnimi očali, vse le ni tako temno in umazano, kot se zdi na prvi pogled. Potrebno je le razpresti dovolj velike in močne mreže, ter uloviti vse še na prostosti živeče krvoločneže in jih za večne čase naučiti pameti.

Navsezadnje, če za nekaj časa pozabimo to zgodbo o redkih in že skoraj iztrebljenih zlatih ribicah, lahko opazimo, da se leto bliža k svojemu kuncu in glete tega pač ne moremo storiti ničesar. Zato si lahko zaželim le to, da bi bilo naslednje leto še bolj plodnejše kot je bilo to, kateremu se iztekajo še zadnje minute življenja. Zato bi zaželel vsem v imenu izvršnega odbora, članov društva, pa tudi v svojem, sročne Božične praznike in veselo Novo leto 1993!

Aleš Pliberšek

VSEBINA

Uvodnik	2
Obvestila	3
Opravičilo	3
Akcije	4
Poročilo prejšnjih akcij	4
Potapljaški vikend in še kaj	5
Končno pod streho	6
Potovanje v obljubljeni deželo	7
Minsk-4.kolo Mednarodne lige	9
Bratislava	10
Mundial 92	11
NIKONOS RS	13
Morje-greznica sveta	15
Malo smeha nobenemu ne škodi	17
Škampi na buzaro	18
Drago prenočevanje pod vodo	19

• Potapljaške novice, časopis namenjen članom Potapljaškega društva Maribor •
Uredništvo: Aleš Pliberšek in Marko Capič
• Naslov uredništva: Potapljaško društvo Maribor, Koroška cesta 33, 62000 Maribor • Oblikovalec: Aleš Pliberšek •
Lektoriranje: Marta Rechberger • Cena potapljaških novic je vključena v društveno članarino •

● obvestila ●

Nove potapljaške karnete je možno dobiti vsak četrtek ob 19.45 uri pri Pliberšek Alešu. Pri tem morate pokazati potrdilo o plačani članarini za leto 1993, ker v nasprotnem primeru novega karneta ne dobite!

Društvena članarina za leto 1993 znaša 8ODEM po srednjem tečaju banke Slovenije na dan vplačila, ki jo plačate na žiro račun Potapljaškega društva Maribor: ž.r. 51800-678- 77969.

Nove članske izkaznice, bo možno dobiti takoj po novem letu, seveda če ste poravnali društveno članarino za leto 1993.

Termini plavanja v kopališču Pristan ostanejo okvirno enaki. V ponedeljek od 20,00 do 21,15 ure in v četrtek ob istem času.

V mesecu oktobru, je bil organiziran tečaj potapljanja na dah, katerega se je udeležilo kar lepo število novih malih oboževalcev tega športa. Tečaj sta odlično pripravila in izvedla Boštjan Kosi in Jure Šega.

● opravičilo ●

Rad bi se opravičil vsem potapljačem, ker nisem bil v stanju organizirati potopov v Fiesi, kot je bilo raspisano v prejšnjih Potapljaških novicah.

Enostavno bil sem preveč utrujen zaradi potovanj (14 dni v Malorki na svetovnem prvenstvu, nato pa še šest dni v Minsku) in tudi nekoliko bolan, da bi lahko organiziral še ta potop.

Madžarom sem se opravičil pismeno. Člani IO so razumeli mojo situacijo in sprejeli odjavo – odpoved. Vem pa, da tisti, ki ne morejo opraviti niti svojih študijskih obveznosti, kaj šele kakšno delo izven le teh to težko razumejo.

Andrej Furman

● akcije ●

Prijave zbiramo za vsako akcijo posebj, najkasneje en teden pred njo, razen če je pri posamezni akciji napisano drugače. Vseh kasnejših prijav ne bomo upoštevali. Če prevoz ni organiziran, je le-ta lasten ali v dogovoru s katerim od članov. Odhod in izposoja opreme bo točno ob določenih urah.

Za vse tiste, ki bi se želeli potapljati pod ledom (pogoj najmanj dve zvezdici!), bomo le-te izvedli. Potopi pod ledom bodo le, če bo sploh kdo imel pogum za mrzlo vodo in če bo led dovolj debel.

Točen datum in kraj bo objavljen v naši vitrini. Za vse ki bi želeli imeti še kakšne dodatne informacije in želje, se obrnite na Furman Andreja.

Prijave za udeležbo, oddajte v nabiralnik Potapljaškega društva Maribor, Koroška cesta 33, 62000 Maribor. Vse podrobnejše informacije dobite pri organizatorju akcije.

● poročilo prejšnjih akcij ●

Potopov v Fiesi se je udeležilo pet potapljačev. Več o tej akciji in zapletih glede organizacije, lahko preberete na peti strani.

V prejšnjih Potapljaških novicah, je bilo razpisano potapljanje v enem od štajerskih rihnikov, vendar zaradi tega ker se nobeden ni prijavil, ter zato ker smo isti dan gradili naš servis, potop ni bil izveden.

Družabnega srečanja članov našega društva ni bilo. Razloga zakaj se skoraj nobeden ni prijavil ne vemo? Upamo le, da pri organizaciji še kakšnega srečanje, le-ta ne padel v vodo.

POTAPLJAŠKI VIKEND IN ŠE KAJ

Kot je bilo v prejšnjih Potapljaških novicah objavljeno, se je tudi šlo dne, 28.10.1992 potapljat v Fiesu. Čeprav so "organizatorji" odpovedali celotno akcijo, smo se štirje člani PD Maribor odločili, da akcijo izpeljemo sami. "Organizatorji" so se izgovarjali, da niso imeli časa, da se ne da organizirati po ugodnih cenah,... Da niso imeli časa so krivi sami, kaj pa si jemljejo več odgovornosti, kot pa so zmožni.

Če še ne veste smo bili konec avgusta gostje na Madžarskem. Potapljali smo se v ribniku GYÉKÉNYES. Madžarski potapljači so nam nudili vse, kar je bilo v njihovi moči. Potapljanje v Fiesi, naj bi bil reverz za naše bivanje oziroma taborenje na Madžarskem. Pa je bil? NE!!!!

Zakaj pa ne, se boste morda vprašali. Čeprav smo se za ta termin dogovorili že na Madžarskem in so si oni uredili dopuste (nekateri delajo tudi v solah), naši "organizatorji" akcije niso organizirali. Izgovarjali so se tudi, da klub nima denarja. Saj ga res nima. Vendar pa, če bi mi (tisti, ki smo bili na Madžarskem) plačali dva polna pensiona, bi bili stroški za klub manjši. Pa klub bi na koncu koncev denar samo zalozil, saj nas bi Madžari povabili še enkrat, kot reverz za preostale dni. Mi pa bi to akcijo plačali na klub in le—ta ne bi imel stroškov. No eden od organizatorjev je dal izjavo, da bomo Madžare povabili za 1.maj. Pa bodo prišli? Ne verjamem. Saj poznate pregovor "osel gre samo enkrat na led". Tudi jaz osebno ne bi prišel, tja kjer so me enkrat že okrog prinesli. Vi bi?

No da ne bom samo kritiziral, naj vam povem še malo o potopih na slovenski obali, v zalivu pred hotelom Jezero v Fiesi.

Potapljali smo se na globini 8 do 13 metrov. Najboljši potopi so bili v pozno popoldanskem času (okrog 16.45 ure). Tako smo v tem času videli še kar dosti. Tako smo na globini 6m videli UGORJA, na globini 8m smo videli lepo HOBOTNICO. Na teh globlinah smo videli precej SIP. Na zadnjem potopu pa smo videli tudi KAVALO. Lep zaključek. Mar ne?

Vsem, ki se akcije niste udeležili, je lahko žal, nas vseh članov PD Maribor pa je lahko SRAM (reverz Madžarom).

Poleg nas štirih: ANDREJA BERTONCELJ, MARJAN KRULC, ROBI ŠTURM in JAZ, se je z nami še potapljajal ALEŠ LAZAR.

P.S.

"ORGANIZATORJEV" nismo poimenovali, da ne bo zamere, sicer pa sami vedo, kateri so.

Z ŽELJO ZA ČIMVEČ USPEŠNO OPRAVLJENIH AKCIJ VAS LEPO POZDRAVLJAM

Aleš Simerl

KONČNO POD STRILO

Večina vas verjetno še ne ve, da gradimo novi servis potapljaške opreme.

Vse se je začelo, z velikimi spremembami v Pristanu, ki ste jih opazili. Najprej so zgradili novo kotlovnico. S tem v zvezi so nam vzeli naše staro skladišče za opremo. Nato so nas izselili iz pisarne in nam dodelili nov prostor pri stopnicah v kleti. Sedaj se pogovarjamo o novi skupni sejni sobi in sicer tam, kjer imajo čistilke garderobe.

Te naj bi premestili tja, kjer je sedaj naš servis. Skratka kazalo je, da nas bodo počasi popolnoma izrinili iz Pristana. Kljub temu smo si, v dogovoru z direktorjem, pridobili prazen prostor v kotlovnici in na IO sklenili, da ga pozidamo ter na novo uredimo servis in skladišče. Za akcijo so se zadolžili Boštjan, Jure in Aleš.

Začetna sredstva smo zbrali in nabavili opeko ter ves ostali potreben material. Nekaj s pomočjo sponzorja g. Podlesnika, nekaj kar tako, saj veste: malo smo dobili, malo smo se znašli. Za organizacijo sva poskrbela z Andrejem in sedaj je tako daleč, da je servis pozidan, ometan in zaprt z vrati.

Seveda nas čaka še ogromno dela. Prostore je potrebno pobarvati, počistiti, napeljati vodo in elektriko, urediti strop in končno tudi preseliti vso opremo in material. Sami tega ne bomo zmogli. Že sedaj so imenovani člani delali ob sobotah in nedeljah, pa tudi med tednom cele dneve. Zato bi bilo prav, da jim tudi ostali priskočite na pomoč po potrebi.

Upam, da se boste vabilu odzvali, da bomo lahko akcijo čimprej zaključili v skupno korist nas vseh.

In če bo šlo po sreči, kar si tudi želimo, bomo naše novoletno srečanje priredili že v novih prostorih.

Predsednik, Vojko Lah

potovanje v obljubljeni deželo

4.kolo Mednarodne lige v plavanju s plavutmi in hitrostnem potapljanju, je prineslo tudi nekaj dobrih rezultatov naši še mladi in ne preveč izkušeni ekipi

Sreda 14.10.1992, težko pričakovani dan. Ob 7.45 uri imamo zbor pred Pristanom. Malo kasneje sta pred pristanom tudi oba kombija, in že je v kombijih tudi naša prtljaga. Še nekaj prepirov glede tega, kdo bo kje sedel, seveda vse v stilu "pametni popusti – močnejši zmaga", in vrata kombijev se zaprejo. Skozi okna drvečih avtomobilov vržemo še zadnji pogled na Lent in že se bližamo Šentilju. Spretno vjuganje naših šoferjev, nas pripelje nekam na sredo kolone vozil, ki čakajo na prestop meje, in naravnost v roke policaju, ki nima nobenega razumevanja za to, da nas čaka še dolga pot. Red je red in slabih pet minut kasneje smo spet na začetku oz. čisto na koncu kolone. Čez dobre pol ure je tudi slovenska meja za nami, zatopimo se v branje čistosežih Potapljaških novic, ki nam jih je za popotnico prinesel naš Aleš. Kmalu je za nami tudi Dunaj. Na slovaški meji nimamo nobenih težav. Pred nami je Bratislava, naša stara znanka, kjer iščemo smerokaze za Poljsko. Dve postaji za lulanje in malico (prvo je bilo bolj nujno kot drugo) in že smo na Poljski meji, kjer se prvič zavemo, da smo brez zelene karte. Na Poljskem štejemo "pejeke", ki so tam najpogostejše prevozno sredstvo, Kosi in Šega pa "obirata" ženske, ki jih tam tudi ne manjka. Vozimo se že 12 ur, pred nami je noč in 10km do Varšave (kilometer gor ali dol, saj smo jih prevozili že okrog 900). Iščemo prenočišče. Najprej se ustavimo v motelu "MAK", kjer za mladoletnike baje nimajo prostora, vendar je že za naslednjim ovinkom najdemo gostoljublje v hotelu "KOT" (mačka).

Drugi dan: Na vse zgodaj zjutraj, po zajtrku, znosimo "kufre" in svoja zaspana "trupla" nazaj v kombija in spet smo na cesti. Po dveh urah smo v Brestu na carini. Tisoč in ena različna uniforma. Ne veš, ali je policij, vojak ali carinik. Kljub tolikim uniformam pa se dve uri ne premakneš z mesta. Ena železna vrata so za nami, približujemo se že naslednjim, tudi ta so za nami, ŽIVELA BELORUSIJA! Pred nami je Brest, na naši levi pa nekaj kilometrov dolga kolona na prestop meje čakajočih tovornih vozil (reveži bodo verjetno morali čakati še dan ali dva, da pridejo iz Belorusije). Vozimo se po ravni, ravni in široki cesti. Levo "puščava", desno "puščava", levo gozd, desno gozd, levo gosi, desno gosi,... Včasih v daljavi tudi kakšna vasica. Ob cesti tu in tam stoji tudi kak prometni znak za omejitev hitrosti, ki pa ga mi seveda ne upoštevamo. Vendar nas že v naslednjem trenutku nanj opozori policaj, ki je z ročnim radarjem ugotovil, da smo prehitro peljali skozi naseljen kraj. Ker še nimamo ruskega denarja oz. ker se da dogovoriti tudi drugače, Kosi in Šega žrtvujeta dve pivi, Bratuša pa cigarete. 30km, 40km, mogoče še kak kilometer več, in spet nam maha "možic s črtasto palčko v roki". Spet smo lažji za nekaj pločevink piva, škafet cigaret, nalepk,..., vse tako do Minska – našega cilja.

Minsk! Na vhodu v mesto pretegujemo svoje zaspane ude in nestrpno čakamo na naše gostitelje. Čakamo, čakamo, in ker jih ne dočakamo, se sami odpravimo iskat bazen nekje v središču dvomilionskega mesta. Bazen smo našli, našla pa ga je tudi beloruska trenerka Irina, ki nam je potem pomagala najti še dijaški dom, v katerem smo stanovali. Po tri so nas razporedili po sobah, v njih smo že prvi trenutek ugotovili, da bi bilo dobro stvari pustiti kar v potovalkah. V trenerjevi sobi imamo menjalnico, menjava

je ugodna. Zamenjamo po 15DEM, kar je za ruske razmere ogromno. To ugotovimo že naslednji dan, ko se veselo zapodimo v zelo veliko veleblagovnico. Po večerji, ki smo si jo postregli kar je naših nahrbtnikov, kajti njihova hrana je izgledala obupno, in z razočaranjem nad našim "hotelom" smo se odpravili spat.

Tretji dan: Zajtrk, bežen ogled mesta (največ časa smo porabili za ogled zgoraj omenjene trgovine), ob 11 uri spoznavanje z bazenom (ki bi bil, če bi bil čisto nov, celo zelo lep) oz. naš prvi trening, po treningu kosilo, po kosilu pa spet ogled mesta. Irina v upanju, da bomo le zapravili kak rubelj, teka z nami po trgovinah. Na zbirno mesto se skoraj vsi vrnemo s fotoaparati za 3 marke in plišastimi niskimi konjički – made in Italy. Ostanke nam še nekaj časa za prost ogled mesta. Dekleta se brez volje sprehajamo gor in dol po ulici in naletimo na podhod. Hočemo priti na drugo stran ceste, pa je bil v podhodu še en podhod, kar si je bilo seveda treba ogledati. METRO! Pa ne trgovina, ampak podzemna železnica. Pa samo en rubelj, me pa še vedno z nekaj manj ko 3000 rublji v žepu. Ogledamo si tri postaje, potem pa še v upanju, da bomo imele še čas za temeljitejši ogled metroja, odpravimo proti kombiju. Metro je ostal naša skrivnost do zadnjega dne. S prihodom v dom in z večerjo se je končal tudi zadnji dan pred tekmo.

Prvi dan tekmovanja: Pred domom nas je že čakal avtobus, ki nas je odpeljal na zajtrk in potem na bazen. Najprej otvoritev, potem razplavanje in že je bila na vrsti prva disciplina – 50m potapljanje na dah. Kmalu smo bili na vrsti tudi mi, za nami je bil prvi del tekmovanja, ki je bil vsaj za nas tri dekleta tudi najuspešnejši, pred nami pa kosilo. Sledila je razglasitev rezultatov, na stopničkih so spet stali najboljši – Rusi in Madžari. Po podelitvi medalj se je spet začelo tekmovanje.

Dan se je končal z diskom. Še pred odhodom v disko pa smo bile gostiteljice ženskemu delu beloruske reprezentance.

Drugi dan tekmovanja: Ne vem, ali nam je škodil disko ali slaba hrana, kajti rezultati so bili očitno slabši. S štafeto 4x500m, kjer so naši fantje zasedli 5. mesto z razglasitvijo rezultatov in s parado, brez našega Roka, ki se baje ni mogel ločiti od svojih kavbojk, se je končalo tekmovanje. Poslikali smo palmice, ki so rastle ob bazenu, skakalnice, zbrali smo še nekaj podpisov, izmenjali darila s člani drugih klubov in se odpravili na kosilo. Po kosilu smo pomahali še Madžarom in Čehom ter plavalcem iz drugih delov bivše SZ, ki so se odpravljali domov. Potem pa sta nas domačinki, Nataša in Polina odpeljali na tržnico – edino v nedeljo odprto "trgovino". Marko Capič je fantom razdelil listke z naslovom našega doma, za primer, da se izgubimo v gneči. Potem pa so se vsi zapodili med kučme in drugo kramo, me tri smo naredile nekaj posnetkov s tržnice, potem pa nas je odvezlo proti metroju. Spotoma smo kupile še nekaj banan (ki so jih prodajali skoraj na vsakih 5 metrov), žetone in že smo se zapodile v prvi vagon. Najprej smo izstopile na prvi postaji in posnele par fotografij, potem na drugi, na tretji,.... Dokler nam končno ni zmanjkalo filma. Razlog za naše potikanje po metroju je bilo dejstvo, da je bila ena postaja lepša od druge.

Zvečer se je skupina ljubiteljev umetnosti (Nina, Marko, Andreja, Metka, Mitja in Dejvi pa še domačinka Polina) odpravila v gledališče, veličastno stavbo, ki smo jo prej občudovali le od zunaj. Zunaj je lilo. Obljubljena ena vodka, obljubljeni dve vodki in tako nam ni bilo treba niti tja niti nazaj pešati. Na veliko začudenje blagajničarke in potem še kusteosinje, smo si izbrali centralno ložo. Ob napol prazni dvorani smo uživali v operi "JEVGENIJ ONJEGIN" v izvedbi "Beloruske nacionalne opere in baleta". V prvem odmoru smo si v bifeju priredili pravi piknik z osmimi steklenicami šampanjca, ki jih je Marku uspelo kupiti po krajših pogajanjih, pa smo dokončno postali zvezde večera.

Po končani predstavi s kombijem še zadnjič obkrožimo gledališče. Na poti dom

imamo pravo tekmovalno v poznavanju opere. Napišemo še zadnje kartice, se poslovimo od Poline in Nataše, spakiramo stvari, potem pa ob hrani, pesmi in pantonimi sklenemo prebedeti zadnjo noč. Na veliko veselje naših sosedov in upravnika doma nas proti jutru le premaga spanec.

Šesti dan, odhod v Maribor: Vstajanje ob 6 uri. Zunaj je deževni ponedeljek. Zaspani zlagamo prtljago v avto. Prtljaga je v kombijih in kmalu je v kombijih tudi naš trener, ki ima pri odhodu vedno par minut zamude. Promet je velik. Tudi na avtobusnih in tranvanjskih postajah stoji mnogo v službo odhajajočih ljudi. Šega in Kosi izkoristita še zadno šanso, da si ogledata beloruske lepote.

Po treh urah vožnje skozi puščavo je pred nami mesto Brest, pred njim pa še zadnja postaja, kjer porabimo zadnje rublje za vodo in izpraznimo mehurje. Na meji brez težav prehitimo tisto nekaj kilometersko kolono vozil, ki čakajo na izhod iz Belorusije. Ustavijo nas šele železna vrata pred vstopom na carino, kjer klub Furmanovemu mahanju z dopisom, ki smo ga dobili od gostiteljev, čakamo 2 uri. Po dveh urah in še dobrih 15 minut smo na Poljskem. Med vožnjo se Furman hoče znebiti še zadnjih zalog hrane, ki nas zato pridno "futra" s sirom, klobasami in gostim sokom.

Šega in Kosi se nam na ušesa tako dolgo dereta "MICKO" in "SIROTO JERICO", da začnemo tudi "MICKE" peti. Po dveh urah petja (beri dretja) je na sporedu "kalodont". Po kalodontu pa se zavijemo v bunde, si poiščemo kar najboljše pozicije za naša "trupla" in skoraj vsi, razen šoferjev seveda, zaspimo. Zbudi nas šele zaviranje nekje v megleni Bratislavi.

Imamo še eno postajo v Avstriji, okrog enih ali dveh zjutraj, potem pa z ožuljenimi zadnjicami od dolge vožnje do Maribora sanjamo o svojih posteljah in o tem, kako bomo drugo leto v Misku tudi mi osvojili kakšno medaljo.

Nina Rechberger & Metka Šebart

MINSK – 4.kolo Mednarodne lige

Za nami je četrto, zadnje kolo Mednarodne lige v plavanju s plavutmi in hitrostnim potapljanju v letošnjem letu. Že po prvem letu lige se lahko pohvalimo, da smo ustanovitelji velikega mednarodnega tekmovanja, na katerem je sodelovalo 22 klubov iz 7 držav. Čeprav smo kot organizatorji in ustanovitelji med najboljšimi, smo na tekmovalnem področju, z velikimi izjemami, še vedno začetniki.

Glavni namen tega tekmovanja je za nas vsekakor dosežen – imeli smo veliko kvalitetnih tekmovanj, na katerih smo se lahko veliko naučili. Pa smo se!

Čeprav je bilo tekmovanje v Minsku v nepravem času, saj skoraj nihče ni imel pravih možnosti za trening – prestop iz letnih bazenov v zimske, ki jih povsod odpirajo tako kot v Mariboru, so bili rezultati pričakovani. Videli smo nekaj odličnih plavalcev, tudi udeležencev svetovnega prvenstva v Atenah. Naj jih nekaj naštejemo:

50m A:	Ibraginov (Novosibirsk)	16.6
	Petrov (Novosibirsk)	17.7 – mladinci
50m PP:	Petrov (Novosibirsk)	18.5

	Zubrič (Novosibirsk)	20.1 – kadeti
100m PP:	Petrov (Novosibirsk)	41.9
400m PP:	Deminov (Novosibirsk)	3:38.1 – mladinci
100m PP:	Ibraginov (Novosibirsk)	40.7

Kaj pa naši plavalci?

ROBI – je skoraj v celoti izpolnil pričakovanja. Popravil je tri državne rekorde in sicer 200m PP – 1:53.50; 400m PP – 4:01.7 in 800m PP – 8:35.2 ter za malenkost zgrešil magično mejo 50s na 100m PP. Po rezultatih je bil naš najuspešnejši plavec.

MITJA – je popravil državni rekord 50m A – 21.4 in 100m HP. Ostali rezultati so bili solidni, vendar malo pod pričakovanji njega samega in trenerja.

MARKO in ROK – sta plavala boljše kot na treningih!

DEJVI – moral bi plavati boljše.

METKA, NINA in JANA – vse so popravile svoje rezultate, vendar so sposobne plavati tudi hitreje.

Trener Slavko Bratuša

BRATISLAVA

V petek 4.12.1992 smo se odpravili na pot v Bratislavo. Tam nas je čakala naporna tekma. Vse je bilo v redu razen čakanja na Češko–Avstrijski meji. Po dvournem čakanju smo se odpravili v bazen, kjer je bil večerni trening.

V soboto dopoldan se je začela tekma in takrat so se izkazali naši mukotrni treningi. Zdaj vsaj vemo, zakaj je dobro, da se tovariš med treningom krega na nas.

Po končani tekmi sva bila tako utrujena, da sva takoj zaspala. K sreči sva pustila odklenjena vrata, tako da je tovariš lahko prišel v sobo po pogovorih z Ruskimi trenerji.

V nedeljo smo se z muko vstali in se napotili v bazen, kjer je bila tekma. Tam sva jim še enkrat pokazala, da se z nama ni za hecat. Ko je Rok pobral še preostale nagrade, smo pošli na kosilo, kjer smo dobili še popotnico. Med potjo smo se pogovarjali in opazovali zasneženo Avstrijo. Pot je kar hitro minila.

Tekma nama je bila všeč, saj je bila dobro organizirana.

Rok Podlesnik in Jana Strniša

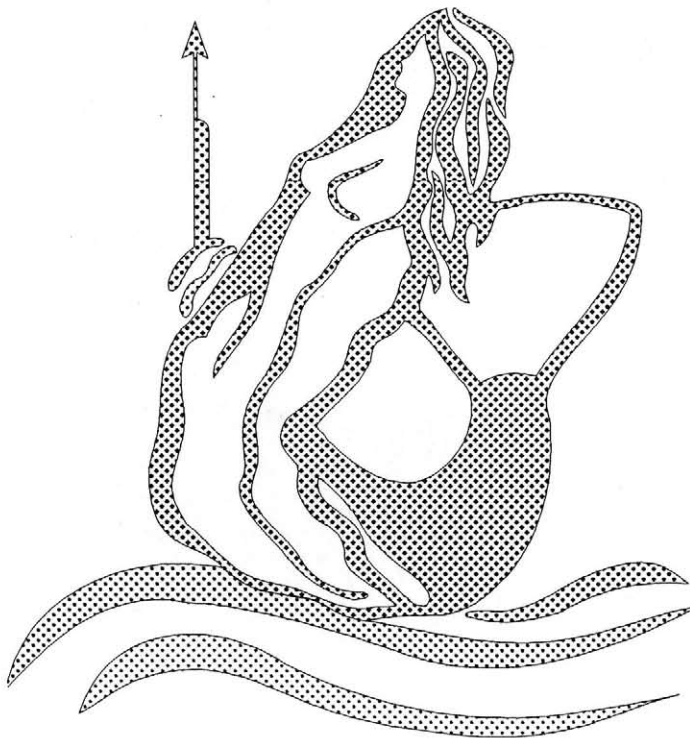
» Oči ali je Tihi ocean res tako tihi? «
 » Daj, daj vprašaj že kaj pametnejšega! «
 » Kdaj je umrlo Mrtvo morje? «

mundial 92

XVIII svetovno prvenstvo v podvodnem ribolovu na Mallorci, katerega udeleženka je bila tudi Slovenska državna reprezentanca, s tremi tekmovalci – Robert Podgoršek, Dejan Krajnik in Andrej Furman

Letošnje leto so organizatorji tekmovanja – Španci imeli kar nekaj problemov z organizacijo tekme. S celine so zaradi gibanja "proti ubijanju živali za zabavo, šport" tekmovanje preselili na otok MALLORKO, Baleari, Španija.

Otok je dom, rojstni kraj, številnih znanih podvodnih lovcev (trikratnega svetovnega prvaka in žive legende podvodnega lova 48-letnega F.E.Emangual-a, Carbonela,...itd).

Na tekmovanje se je prijavilo in prispelo 24 držav. Med njimi tudi nekatere prvič, kot Hrvaška in Slovenija.

Povsem novi smo bili Slovenci, Hrvatje so imeli že veliko mednarodnih izkušenj kot člani jugoslovanske reprezentance. Ekipe Italijanov, Francozov, Špancev in San Marina, ki jih podpira industrija in predstavljajo skupaj s Hrvati svetovni vrh v podvodnem ribolovu, so na tekmovanje prišli že več kot mesec prej s spremstvom 20 ljudi. Vsi so pregledovali najprej objavljen teren. Za pregledovanje so uporabljali najsodobnejše pripomočke LORAN-e satelitske navigatorje, ehosondrje, podvodne skuterje,...

Druga skupina, v katero smo spadali tudi mi in Hrvati pa je prišla na prizorišče le kakšen teden pred tekmo. Vendar so Hrvatje štartali z

večjo izkušnjo lova na tem terenu, saj so bili na Mallorci že na treh tekmovanjih.

Na pripravih – pregledu terena so bile okoliščine zelo različne, od orkanskega

neurja, do bonace, od zelo slabe vidljivosti približno en meter do super vidljivosti tridesetih metrov.

Samo tekmovanje je potekalo v dveh ločenih dneh, na conah severno in južno od Porta Crista. Oba dneva je bilo vreme precej slabo, morje valovito, celo tako močno, da se je hrvaškemu tekmovalcu prevrnil čoln. Teren okrog Mallorke je zelo raznovrsten, poln razpok, stopnic in velikih skal, rib pa razmeroma malo oziroma bolje rečeno so zelo potujoče. Zato so organizatorji znižali težo iz običajnih 500g na 300g.

Zelo težko je bilo najti pravi dom rib, saj so se le – te enkrat zadrževale tu, drugič tam. Ugorjev, ki imajo stalno prebivališče, skoraj ni bilo, kirnje, ki delijo medalje pa so bile zelo globoko, tam nekje od 35 metrov dalje. Na tej globini so lovili tudi najboljši lovci, Mazzori, Emangual, Salvatori,....

Ravno zaradi gibanja rib ob vsaki spremembi vremena in vetram, je bilo za ulov potrebno več sreče. Te sicer niso potrebovali Italjani, Francozi in Španci, ker so imeli veliko časa za pregled in so na globini z lahko dobili zmagovite točke. Že tretjič zapored je postal svetovni prvak E.Mazzori, ki je s 111.296 točkami premagal Salvatorija 90.632 točkami in Španca Emanguala.

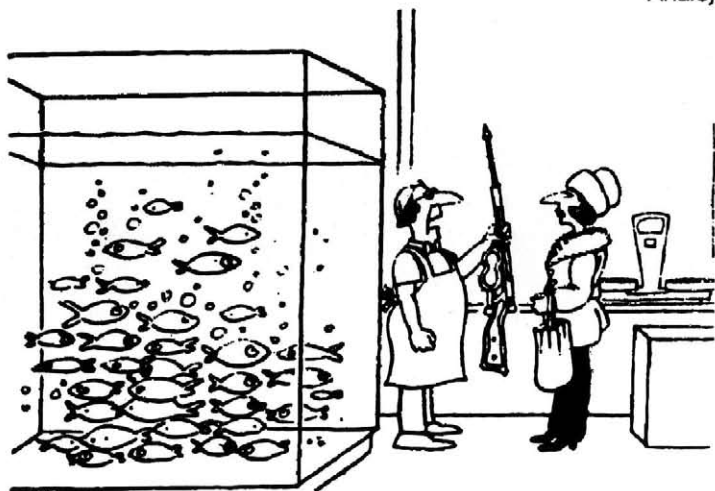
111.296 točk pomeni, da je v dveh dneh ulovil od 80–100kg rib, kar je bilo dejansko več, saj je ulovil skoraj same kirnje, ki pa se točkujejo samo do 10kg teže.

Še enkrat sem ugotovil, da je podvodni ribolov zelo naporen šport, posebj če se ga lotiš resno. Ne pomaga samo plavanje v bazenu, potrebno je vložiti veliko priprav – dela na morju in veliko sredstev v opremo.

Res škoda, da ima ta šport za svoj cilj uloviti – ubiti ribo, kar mu očitno napoveduje zelo hiter pregon iz liste tekmovalnih športov.

Vse, ki ste pripravljeni slišati kaj več o tekmovanju, videti video film vas vabim na srečanje, ki bo 17. decembra 1992 ob 17,30 uri v geografski predavalnici I.gimnazije. Prijavite se lahko pri Alešu, najkasneje 5 dni prej.

Andrej Furman

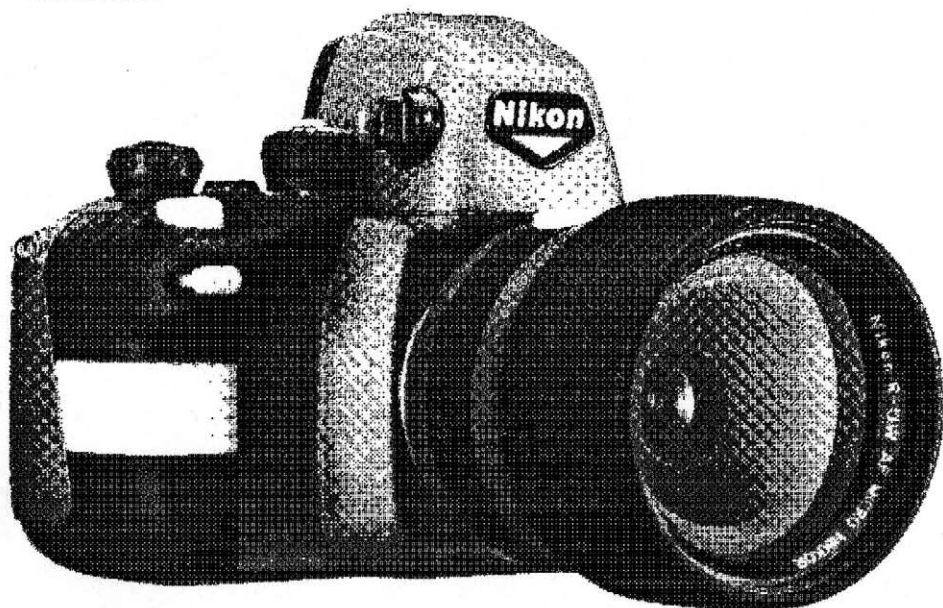

– Izvolite, pa si sami izberite

NIKONOS RS

Ker se počasi leto bliža h kraju in je ob tem v navadi, da omenimo najpomembnejše dogodke leta, bi bilo neprimerno, če že ne skoraj krivično, da ne bi omenili zgodovinsko pomembnega dogodka, izdelavo prvega podvodnega zrcalnega refleksnega fotoaparata

Njegov robustni trup dimenzij 196x151x85 (š x v x g) tehta 2060g in stane cca. 2000 funtov, kar je preračunano v nam razumljivo valuto okoli 6000DEM. Če pa trupu dodamo še autofokus, zoom objektiv (20 – 35mm), f2.8) pa se teža v naši roki poveča še za kilogram, denarnica pa zmanjša še za kakšnih 6000 – 7000DEM.

NIKONOS RS z R-UW AF Micro-Nikkor 50mm f/2.8 objektivom

Pa se še malo posvetimo svetlim stranem novega velikana. Tisti privilegiranci, ki jih je doletela čast, da ga lahko testirajo, ugotavljajo, da so bile pri izdelavi NIKONOS-a RS upoštevane vse pripombe podvodnih fotografov.

Če smo do zdaj pri Nikonosih starejših generacij bili navajeni, da tisto, kar smo

NIKONOS RS z R-UW AF Nikkor 28mm f/2.8 (standardnim) objektivom

videli skozi iskalo praviloma nikoli ni bilo na fotografiji, nam nova njegov izdaja omogoča, da vidimo točno tisto, kar "vidi" kamera. Isto bi lahko dosegli tako, da bi dali v ohišje "kopenski" zrcalno refleksni fotoaparat. Vendar so dimenzije izkala "kopenskih" aparatov narejena tako, da moramo oko prisloniti, kar pa je pod vodo težko izvedljivo, saj imamo na obrazu tudi masko, kar poveča razdaljo med iskalom in očesom ter zmanjša možnost razpoznavne motiva.

Naslednja velika prednost novega Nikonosa je matrični svetlomer, ki razdeli okvir na več področij, vgrajen mikro računalnik pa zazna in ovrednoti različne svetlobne pogoje in določi optimalni čas osvetlitve.

Elektronika NIKONOS-a RS je privzeta iz kopenskih NIKON fotoaparatov. Tako ima NIKONOS avtomatično nastavitve občutljivosti filma (pri DX kodiranih filmih je območje občutljivosti ISO 25–5000, ročno pa lahko nastavimo občutljivost v območju ISO 26–64000).

Novost je tudi sinhronizacija fleša pri 1/125 sekunde ter čas osvetlitve, ki ima razpon 1/2000–1 sekunde. Transport filma in previjanje (26 sekund za kaseto s 36 posnetki) se opravi avtomatično.

Za tiste, ki jih je zaskominjalo, pa imajo preplitke žepe bi veljalo razmisliti o alternativni možnosti: NIKON-a 601s ali 801s in podvodno ohišje, 60mm makro in 24–50mm zoom objektiv dobimo za nižjo ceno, kot stane samo trup NIKONOS-a RS, kar je še vedno zajeten kup denarja – pa vendar....

Maja Plvec

MORJE-GREZNICA SVETA!

Zadnja leta so minila v znamenju cvetenja Jadranskega morja. Ta pojav pa ni omejen le na naše morje, ampak se zadnja leta z njim srečujejo v mnogih delih sveta. Zdi se, da je to opozorilo morja, da je v resnih težavah.

Ko gledamo oceane, se nam zdijo tako veliki, da jih je nemogoče uničiti, da lahko pogoltnejo vse, kar stresemo vanje, 800 milijonov kubičnih kilometrov vode pokriva sedemdeset odstotkov zemeljske površine. Edina težava je v tem, da se ne moremo upreti izzivu, da osvojimo in izrabimo vse, kar nam ponuja narava. Zato smo v morje nametali kakih 20 milijard ton odpadkov, od praznih kovinskih konzerv do radioaktivnih odpadkov, eksotičnih kemikalij in težkih kovin. Dogodki zadnjih let pa nas opozarjajo, da je onesnaženje že doseglo kritično mejo.

Ne, ne Pozejdon, ne bomo ti uničili tvojega kraljestva!?

Opozorilo, gotovo ni prišlo prezgodaj. Globoka morja sen nam zdijo še nedotaknjena, oceanologi pa svarijo, da je le še vprašanje časa, kdaj se bodo tudi tam prikazali znaki onesnaženja, kajti še vedno ne razumemo zapletenosti dogajanja v oceanih. V prehranski verigi pa igrajo najpomembnejšo vlogo obalna morja. Tukaj preživi večina morskih vrst vsaj del svojega življenja, od njih je odvisen zaslužek milijonov prebivalcev obalnega pasu. K morju prihaja na oddih velika množica dopustnikov, prav ta morja pa je onesnaženje najbolj prizadelo.

Eden od vzrokov za to je prenaseljenost obalnih področij in neprimerno ravnanje z odpadki. V ZDA ocenjujejo, da bo do leta 1993 trideset vseh prebivalcev te države živel manj kot 80 km od morja (vštevši Velika jezera). Ob Baltiskem morju in ob Tokijskem zalivu je izjemno veliko tovarnih in trgovskih poslopij. Na Karibih ni toliko industrijskih kemikalij, vendar le manj kot 10 odstotkov prebivalcev čisti svoje odplake. Nihče na svetu pri onesnaženju ni nedolžen.

Ironija je v tem, da današnja tehnologija omogoča odstranjevanje najhujših posledic. Obstajajo čistilne naprave, ki močno onesnaženo vodo spremenijo v pitno, vendar so izredno drage. Vendar bolj pa postaja jasno, da so stroški zaradi tega, ker vanje ne vlagamo, še veliko višji. Poleg nevarnosti za zdravje so tu še ekonomski učinki

onesnaženja. Zaradi prepovedi kopanja izgubijo samo v ZDA nekaj sto milijonov dolarjev. Mnoge države sledijo Japonski in se usmerjajo v akvakulturo, vendar pa ta industrija zahteva čisto morje.

NOČNI ONESNAŽEVALCI

Jasno je, da se mnoge države zavedajo potrebe po omejitvi onesnaževanja. V sedemdesetih letih so mnoge evropske države, ZDA in drugi poskusili z večjim ali manjšim uspehom omejiti uporabo kemikalij, kot sta DDT in PCB, čeprav nekatere od teh držav te kemikalije še vedno prodajajo v tretji svet, od tod seveda odtečejo v oceane. Primeri, kot tisti v New Yorku, ko je morje ponoči naplavilo na obalo tone medicinskih odpadkov, med njimi siret, stekleničk za krvno plazmo in plastičnih cev, na katerih so analize pokazale antitelesca AIDS, so bolj posledice nedovoljenega nočnega odlaganja odpadkov kot razpada ekosistema. Vendar si ne moremo zakrivati oči pred tem, da se tako mnogi znebijo ogromnih količin nevarnih odpadkov.

Šele v zadnjih letih so začeli natančneje kontrolirati strupene in nevarne odpadke, predvsem kovine in strupene kemikalije. Severno morje in bližnji Baltik sta lep primer, kaj se zgodi, če uporabljamo obalno morje za smetišče. Ker sta dokaj zaprti, ne moreta odplakovati vsega tistega, kar priteče. Le tri reke, ki tečejo v Severno morje: Ren, Meusa in Elba, vsako leto prinesejo več kot 38 milijonov ton cinka, 13.500 ton svinca, 5.600 ton bakra in precejšno količino arzena, kadmija, živega srebra in celo radioaktivnih odpadkov. Ladje dodajo k temu še 145 milijonov ton običajnih odpadkov. Pri tem ne smemo pozabiti na vrtilne ploščadi v Severnem morju. Tu je približno 4 tisoč vrtin in 150 vrtilnih ploščadi, ki jih več kot osem tisoč kilometrov cevi povezuje z obalo. Po najbolj optimističnih ocenah steče v bližnje morje vsako leto približno 30 tisoč ton ogljikovodikov.

Posledice tega so jasne. Mnoge živalske vrste so iz Severnega morja preprosto izginile, med njimi lososi, ostrige, jeserti, vahnje in raže. Primerki kažejo znake kožnih infekcij, deformacij okostja in tumorjev. Pred približno dvem letoma so začeli nenadoma množično poginjati tjuljeni iz Severnega morja. Na Švedskem jih je od celotne populacije 5.000 poginilo enem mesecu 1.200, pogini pa se nadaljujejo.

Ekologi so najprej domnevali, da je smrt posledica onesnaževanja ali pa cvetenja morja, ki se je tam pojavilo ob istem času. Sedaj vse kaže, da je smrt posledica neke vrste respiratornega virusa in da bi bilo reševanje tjuljenjev neuspešno.

Skupina Greenpeace pa te razlage ne sprejema, ampak zatrjuje, da četudi onesnaževanje ni bilo neposreden vzrok smrti, pa je bilo posreden vzrok. "Bolezen je napadla tjulnje zato, ker je bil njihov imunski sistem močno oslavljen zaradi mnogih toksinov, PCB in težkih kovin," zatrjuje eden od predsednikov te skupine. Zdi se, da je v tem nekaj resnice. Znanstveniki iz veterinarskega centra v Neumuenstru so pri avtopsiji mrtvih živali našli v njihovih telesih sledove več kot tisoč strupov.

Iz revije Življenje in tehnika

MALO SMEHA NOBENEMU NE ŠKODI!

Vse ki so kakorkoli kreativno in duhovito nadarjeni vabim, da se pridružijo k urejanju te strani ali pa vsaj prispevajo kakšno dobro, originalno potapljaško šalo.

ŠKAMPI NA BUZARO

Ker vem, da so večinoma vsi potapljači in ostali, ki jim je morje več, veliki oboževalci morskih jedi, sem se odločila priporočati vam izvirne recepte za pripravo jedil.

Uporabljajte zdrave in sveže morske sadeže, kakor tudi pravilne velikosti ribe.

Pa veliko uspeha vam želim z pripravo jedi.

Sestavine:

- 1kg škampov
- 3 glavice čebule
- 3–4 stroke česna
- 11/2 dcl olivnega olja
- 4–5 olupljenih svežih paradižnikov (ali 2 dcl paradižnikove omake iz konzerve)
- 1 dcl rdečega ali črnega vina
- 1 vejica svežega (ali posušenega) rožmarina ali 1 žlico mediteranskih začimb (Droga)
- 1–2 žlici drobtin
- sol
- poper
- šopek svežega peteršilja

Priprava:

Na olivno olje prepražimo na kocke zrezano čebulo. Ko postekleni, dodamo olupljene in zrezane paradižnike, drobno zrezan česen in rožmarin (ali mešanico mediteranskih začimb).

Malo dušimo, nato dodamo oprane cele škampe, dolijemo vode in vse skupaj dušimo še 10 minut. Ko so škampi še napol kuhani dodamo še vino, sol, poper in drobtine za zgostitev omake. Dodamo še drobno zrezan zeleni peteršilj, ter dušimo še nekaj časa.

Ponudimo vroče škampe s krompirjem v oblicah, pirejem ali svežim belim kruhom.

Dober tek!

Bojana Lobnik Gomišek

DRAGO PRENOČEVANJE POD VODO

Šesdeset metrov od plaže na otoku Key Largo, tik ob Floridi, so v globini devetih metrov za milijon dolarjev preuredili odslužen oceanografski laboratorij v tri luksuzno opremljene apartmane in jim vzdeli zveneče ime "Jules Undersea Lodge".

Skozi zasteklene line si lahko petični obiskovalci ogledujejo rastlinstvo in podmorsko živalstvo, pri tem pa se udobno pretegujejo v naslanjačih in posteljah.

Za eno noč je treba odšteti okrog 500 dolarjev, povrh pa morajo gostje za silo obvladati potapljašтво, kajti do podmorskega "hotela" je mogoče priti le po mokri poti, skozi vodo.

Zamisel je morda prismuknjena, vendar si lastniki nenavadnega hotela manejo roke, saj so vsi trije aparmaji razprodani za več mesecev vnaprej.

Iz revije Življenje in tehnika

